

Вори

Немає в бідних українців
У словниках навіть й тих слів,
Хоч й переповнені, й по вінця,
Та в москалів взять не схотів

Цим словом точно, і в десятку,
Ми влучимо саме в ту ціль,
Що нас лишає всіх в нас статків,
Й те ми крадемо, й звідусіль

Той вор, що в нас - він з найстрашніших,
Краде він все не тільки в нас,
Бо в Бога він краде ще більше,
І день, і ніч, і кожен час,

І замість того, щоб зростати
В надземнім світі і в земнім,
Вдень і вночі про це все дбати -
Все навпаки у вора в тім.

Вже замість самопізнання
І саморозвитку в усім -
Лиш скиглення всі і воання,
Що Бог щось не додав нам в тім.

Бо стільки є в нас в всіх талантів,
І справжніх всіх, й багато ж є,
Але ж все більше й фігурантів
В самих собі, й не Бог дає,

Те слово, бо воно ж «москальське»,
А ми ж всі, Хомко, люди ж вже,
Хоч злодій, хоч й крадій, сам стався,
Як хочеш, а в тім - вор, й уже

Грабуємо, й такого вора,
Як ми в собі - ніде ж й нема.
Якби не він, звернули б гори,
А з ним те все й чекать дарма!

І навіть те все – щохвилини!
Бо все, що нам дає Господь,
Він все й краде, і ми щоднини
В тім обкрадаєм дух і плоть,

Він всі скарби ті розкрадає
В невігластві своїм й пітьмі,
Не хоче знати, та й не знає,
Тому – всі ночі, і всі дні,

Тому ж і є Іван пихатий,
А чом пихатий? Бо й дурний,
Сам все й розкрив з своєї ж хати,
Такий в нас висновок сумний.

А ми самі в собі все й вкрали,
Те, чим обдарував Господь!
А всі, хто Агні Йогу взнали -
Всі й збагатили й дух, і плоть.